

Sygn. akt *I ACa 176/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Andrzej Daczyński

Sędziowie: Mariola Głowacka

Ryszard Małecki (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **R. K. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 19 grudnia 2018 r. sygn. akt XII C 1428/18

oddala apelację.

Mariola Głowacka Andrzej Daczyński Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 3 stycznia 2018 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego R. K. (1) kwoty 94 124,40 zł, na którą składają się kapitał w wysokości 90 544,98 zł oraz kwota 2 393,95 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, kwota 1171,31 zł tytułem odsetek karnych, kwota 14,16 zł tytułem opłat i prowizji oraz o zasądzenie kosztów sądowych i innych kosztów.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2018 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 4 maja 2018 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2018 r. zaskarżając go w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w podwójnej wysokości.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2018 r., referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał niniejszą sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

W odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 4,92 zł.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2018 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XII C 1428/18 Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 94 124,40 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...)rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 90 544,98 zł od dnia 21 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty od kwoty 3565,26 zł (pkt L), kosztami postępowania obciążył pozwanego i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1198,92 zł tytułem zwrotu części opłaty od pozwu (lit. a) oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 3.530 zł tytułem zwrotu części opłaty od pozwu (lit. b).

Sąd Okręgowy i4stalił następujący stan faktyczny:

Pozwany R. K. (1) w dniu 10 lipca 2015 r. zawarł z powodem umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), którą pozwanemu udzielony został kredyt w wysokości 130.106,69 zł na sfinansowanie: a) potrzeb konsumpcyjnych pozwanego, b) prowizji bankowej, c) składki ubezpieczeniowej. W związku z zawarciem umowy i udzieleniem kredytu pozwany miał ponieść koszty a) prowizji bankowej w kwocie 21.727,82 zł, b) składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy grupowego ubezpieczenia na wypadek śmierci, trwałej i całkowitej niezdolności do pracy albo hospitalizacji w wyniku nieszczęśliwego wypadku „Program (...)” w kwocie 8.378,87 zł, c) odsetek od kapitału kredytu w wysokości 26.180,31 zł.

Zgodnie z § 2 umowy kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 7.49 % w stosunku rocznym. Całkowita kwota kredytu wynosiła 100.000 zł, a całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę ustalona w dniu zawarcia umowy wynosił 156.387 zł.

W § 3 umowy uzgodniono, że pozwany zobowiązana jest do spłaty kredytu w równych ratach, płatnych do każdego 10 dnia miesiąca kalendarzowego.

W treści umowy, w jej części ogólnej, w § 8 strony uzgodniły, że powód ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia, m.in. w przypadku: niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, to jest w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub części z zapłatą jednej raty kredytu. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

Pozwany złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji prowadzonej na podstawie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego, który Bank może wystawić do kwoty 260.213,38 zł i w okresie do dnia 10 lipca 2021 r. wystąpić do Sądu o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności.

Ostatniej spłaty zobowiązań kredytowych w związku z zawartym aneksem restrukturyzacyjnym pozwany dokonał w dniu 19 lipca 2017 r. na kwotę 880 zł. Od sierpnia 2017 r. pozwany zaprzestał uiszczać jakichkolwiek kwot tytułem spłaty kolejnych rat zaciągniętego kredytu. W związku z powyższym według stanu na dzień 10 listopada 2017 r. pozwany zalegał ze spłatą 4 rat kapitałowych - za miesiąc sierpień, wrzesień, październik i listopad 2017 r.

Pismem z dnia 22 czerwca 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości, powstałej w spłacie kredytu/pożyczki udzielonych na podstawie umowy nr (...) Bank S.A. obejmującej na dzień jego sporządzenia kwoty: 4.670 zł tytułem należności kapitałowej, 548,85 zł tytułem odsetek umownych, 18,05 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz kwot dwa razy po 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku

zgodnie z tabelą opłat i prowizji, pod rygorem wypowiedzenia powyższej umowy w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Pismem z dnia 22 września 2017 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę (...) (...) w związku z niuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu/pożyczki na podstawie zapisów Regulaminu kredytowania hipotecznego (...) Bank S.A. z zachowaniem okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia. W oświadczeniu tym powód wskazał, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega natychmiastowemu zwrotowi na rachunek banku wskazany w wypowiedzeniu. Jednocześnie w treści pisma powód poinformował pozwanego, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia przez powódkę całości zaległości obejmujących na dzień sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy następujące kwoty: 10.920,25 zł tytułem należności kapitałowej, 1.303,34 zł tytułem odsetek umownych, 148,67 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienia w spłacie należności kapitałowej, 10,62 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z tabelą opłat i prowizji. Oświadczenie to zostało skutecznie doręczone.

Wobec niuregulowania zaległości w spłacie należności wynikających z umowy kredytowej nr (...) pismem z dnia 22 listopada 2017 r. powód wezwał powódkę, w związku z wypowiedzeniem tej umowy i postawieniem całej należności w stan wymagalności banku, do zapłaty należności obejmującej na dzień sporządzenia wezwania należności: 90.544,98 zł tytułem należności kapitałowej, 2.393,95 zł tytułem odsetek umownych, 467,07 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 10,62 zł i 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z tabelą opłat i prowizji.

Zadłużenie z tytułu niespłaconego kapitału kredytu według stanu na dzień 20 grudnia 2017 r. wynosiło 94.124,40 zł, na które składały się następujące kwoty 90.544,98 zł tytułem należności głównej, 2.393,95 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 7,49% od dnia 10 kwietnia 2017 r. do dnia 22 listopada 2017 r., 1.171,31 zł tytułem odsetek za opóźnienia naliczanych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00% od dnia 10 kwietnia 2017 r. do dnia 20 grudnia 2017 r. oraz 14,16 zł tytułem opłat i innych prowizji.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy poczynił następujące rozważania:

Według Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przed rozpoczęciem rozważań prawnych w części merytorycznej dotyczącej oceny prawnej zasadności dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia. Sąd odniósł się do zasadniczego procesowego zarzutu strony pozwanej, że powód nie wykazał dochodzonego roszczenia, zarówno co do zasady, jak i jego wysokości. Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, jakoby w świetle art. 207 § 6 i art. 217 k.p.c. powód zobowiązany był już wraz z pozwem przedstawić wszelkie dowody potwierdzające zasadność żądania pozwu, stąd też wszelkie środki dowodowe złożone na późniejszym etapie postępowania winny zostać oddalone jako spóźnione. W tym zakresie Sąd w całości zaakceptował powołany przez powoda pogląd orzecznictwa, w świetle którego, powód jest co prawda zobowiązany, zgłosić już w pozwie twierdzenia i stosowne dowody do wykazania swojego roszczenia, jednak z reguły nie można wymagać, by były to twierdzenia i dowody, które zakładają określoną obronę pozwanego i jego stanowiska w kwestii istnienia stosunku prawnego będącego podstawą roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r., I CSK 322/06, nie publ.). O tym, czy zaistniała potrzeba późniejszego zgłoszenia wniosków dowodowych decydują więc okoliczności i uwarunkowania związane z tokiem konkretnej sprawy, a przepisy o prekluzji dowodowej nie mogą być stosowane w sposób formalistyczny kosztem możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy. Sąd powinien dokonać pogłębionej analizy dowodów zgłoszonych w pozwie w powiązaniu z treścią zgłoszonego żądania i dopiero na jej podstawie skonstatować, czy później zgłoszone dowody zostały zaoferowane - przynajmniej implicite - w zakreślonym przez ustawę terminie prekluzyjnym (wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 30 października 2008 r., II CSK 254/08 nie publ., z dnia 15 listopada 2006 r., V CSK 243/06, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2007 r., I CSK 295/07, nie publ.). Twierdzenia i dowody chociaż zgłoszone dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń oraz wzbogacenie dowodów przedstawionych w pozwie, a zarazem będące adekwatną reakcją na sposób obrony przyjęty

przez stronę pozwaną, w zasadzie nie mogą być uznane za spóźnione w rozumieniu art. 479¹² § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r., III CSK 292/07, nie publ.). Wymogi prekluzji dowodowej określone w art. 479¹² § 1 k.p.c. nie powinny być rozumiane jako uzasadniające żądanie od powoda zgłoszenia wszystkich twierdzeń i dowodów uwzględniających każdą potencjalnie możliwą obronę pozwanego i prezentowanych przez niego twierdzeń w kwestii istnienia i treści stosunku prawnego będącego podstawą dochodzonego roszczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 65/08, nie publ. i z dnia 8 lutego 2007 r., I CSK 435/06, nie publ.).

Powyższe należało w ocenie Sądu adekwatnie odnieść do aktualnej regulacji art. 207 § 6 w zw. z art. 217 k.p.c. Sąd podkreślił, że zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona jest uprawniona aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Powód przedłożył kolejne dowody wraz z odpowiedzią na sprzeciw w reakcji na stanowisko pozwanej podniesione w tym środzku zaskarżenia, w celu odparcia jej wniosków i twierdzeń. Powyższe w ocenie Sądu wypełniało dyspozycję przepisu art. 217 § 2 k.p.c. Zdaniem Sądu powód zgłosił dowody w odpowiednim czasie, jak też nie istniało niebezpieczeństwo, że ich uwzględnienie może spowodować zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Stąd też stanowisko pozwanego jakoby nastąpiła prekluzja dowodowa Sąd uznała za chybione.

Przechodząc następne do rozważań merytorycznych. Sąd wskazał, że wobec regulacji art. 505 § 1 k.p.c. skuteczne złożenie sprzeciwu przez pozwaną spowodowało, że wydany w sprawie w nakaz zapłaty postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2018 utracił moc.

W niniejszej sprawie powód (...) Bank S.A. w W. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego R. K. (2) wymagalnej wierzytelności w związku z wypowiedzianą umową kredytu(...) (...) z dnia 10 lipca 2015 r.

Pozwany natomiast podnosząc zarzuty, w tym przede wszystkim o charakterze formalnym, wniósł o oddalenie powództwa.

Wskazując na treść art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, Sąd uznał, że podniesione przez pozwaną zarzuty zarówno formalne, jak też w dalszej kolejności merytoryczne, które przemawiać miały za oddaleniem roszczenia, ostatecznie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd podkreślił, że pozwany w niniejszym postępowaniu nie kwestionował ani skutecznego zawarcia umowy kredytowej nr (...) z dnia 10 lipca 2015 r., ani skuteczności jej wypowiedzenia. Nie wskazywał również argumentów wskazujących na brak wymagalności roszczenia. Wbrew stanowisku pozwanego, zdaniem Sądu wystarczające dla wykazania wysokości dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia były wyciąg z ksiąg bankowych oraz tabelaryczny wykaz spłat zobowiązań kredytowych przez pozwaną (art. 95 ust. 1 Prawa bankowego). Sąd zważył, że przedstawiony w niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg z dnia 20 grudnia 2017 r. opatrzony został pieczęcią banku i podpisany przez osobę odpowiednio umocowaną, co wynika z treści przedłożonego do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa udzielonego Ł. I.. Stąd też wbrew stanowisku pozwanego, Sąd stwierdził, że powód w sposób należyty wykazał umocowanie osoby podpisanej na tym dokumencie. Co prawda, zgodnie z ust. 1a powołanego wyżej przepisu art. 95 ustawy Prawo bankowe moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym, to jednak w ocenie Sądu nie umniejszało wartości dowodowej przedłożonego do akt sprawy wyciągu z ksiąg bankowych, który w takiej sytuacji posiada moc dokumentu prywatnego. Według Sądu nie zasługiwały także na uwzględnienie zarzuty strony pozwanego co do formy przedstawionych przez stronę powodową dokumentów. Sąd zaznaczył, że dokumenty te korespondowały z przedłożonymi do akt sprawy dokumentami, przede wszystkim w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, czy skierowanym do pozwanego wezwaniem do zapłaty z dnia 22 listopada 2017r.

Zdaniem Sądu ziściły się przesłanki uprawniające powoda do rozwiązania łączącej strony umowy kredytowej, którą to okoliczność w toku postępowania powód w sposób należyty wykazał. W § 9 umowy z dnia 10 lipca 2015 r. strony ustaliły, że powód ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia, m.in. w przypadku: niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku,

to jest w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub części z zapłatą pełnej raty kredytu za co najmniej jeden okres płatności. Jak ustalił Sąd, ostatnią dokonaną przez pozwaną wpłatą była spłata w lipcu 2017 r. Pozwany od lipca do listopada 2017 r. nie uiszczył kolejno czterech kwot spłat. Na przestrzeni tych czterech miesięcy, pozwany nie dokonał choćby częściowej wpłaty na poczet którejkolwiek z wymagalnych już rat kredytu. W konsekwencji powód wystosował wezwanie, w którym wskazując konkretne kwoty zaległości, zobowiązał pozwanego do ich zapłaty w określonym siedmiodniowym terminie. Bezskuteczny jego upływ skutkowało wypowiedzeniem łączącej strony umowy kredytowej. Tym samym spełnione zostały przesłanki uprawniające do złożenia przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu łączącej strony umowy,

W świetle powyższego, Sąd doszedł do przekonania, że powód sprostał obowiązkowi w zakresie wykazania zarówno podstawy, jak i wysokość dochodzonej kwoty, a także skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej z dnia 10 lipca 2017 r. prowadzącej do wymagalności roszczenia. Sąd podkreślił, że w toku postępowania kwestionując roszczenie powoda co do zasady i wysokości, pozwany ograniczył się jedynie do zarzutu prekluzji dowodowej powołując się na regulację art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. oraz do podważania formy przedłożonych przez powoda dowodów, odmawiając im wartości dowodowej. Ta linia obrony pozwanego była nieskuteczna jako niepozbawiona uzasadnionych podstaw. Jednocześnie Sąd zaznaczył, że strona pozwana nie naprowadziła jakichkolwiek dowodów, w tym także rezygnując z możliwości złożenia zeznań w toku postępowania. W efekcie Sąd uznał, że pozwany ostatecznie nie zakwestionował przedstawionych przez powoda dokumentów, w szczególności nie podważył zawartych w nich informacji.

Poddając ocenie zgłoszone przez powoda żądanie zasądzenia dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie, Sąd wziął pod uwagę treść art. 481 § 1 i 2 k.c. W rozpoznawanej sprawie odsetki za opóźnienie zastrzeżone zostały w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP, z tym zastrzeżeniem, że w żadnym czasie ich wysokość nie może przetoczyć maksymalnych odsetek z tytułu opóźnienia. W konsekwencji Sąd uznał, że powodowi należały się odsetki ustawowe za opóźnienie w takiej wysokości i takie też podlegały zasądzeniu na jego rzecz. Sąd zaznaczył, że brzmienie przepisu art. 481 k.c. uległo zmianie z dniem 1 stycznia 2016 r., niemniej jednak również i przed tą datą uregulowane tym przepisem odsetki były odsetkami ustawowymi za opóźnienie i przysługiwały wierzycielowi za czas opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia.

Sąd podkreślił, że wobec wypowiedzenia pozwanemu umowy todytu, kwota niespłaconego kapitału stała się wymagalna. Pozwany nie spłacił należności z tego tytułu, a w konsekwencji, pozostając w opóźnieniu w zapłacie tej należności, zobowiązany był do zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz odsetek umownych od kwoty kapitału od dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku stwierdzającego zadłużenie pozwanej (21 grudnia 2017 r.) do dnia zapłaty, jak i skapitalizowanych odsetek) za okres od dnia wniesienia pozwu (3 stycznia 2018 r.) do dnia zapłaty. Żądanie to było zasadne. Sąd wyjaśnił, że dochodzone pozwem skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 2.393,95 zł zostały naliczone za okres korzystania z kapitału w wysokości 7,49% od dnia 10 kwietnia 2017 r. do 22 listopada 2017 r., natomiast skapitalizowane odsetki w kwocie 1171,31 zł zostały naliczone od kwoty niespłaconego kapitału za okres od 10 kwietnia 2017 r. do 20 grudnia 2017 r. W konsekwencji uwzględnienie żądania powoda zasądzenia dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od tych należności za wskazane wyżej okresy znajdowało w ocenie Sądu uzasadnienie w art. 482 § 1 k.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu, obejmujących opłatę sądową od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 1.177 zł, opłatę uzupełniającą od pozwu w kwocie 3530 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, opłaty notarialne za poświadczenie dokumentów 4,92 zł. Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą. Przy czym w pkt 2 b) na podstawie art. 113 ust 1 w zw, z art. 13 ust 1, art. 18 ust 1, art. 21 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 3.530 zł tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany.

Apelujący reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości, zarzucając temu Sądowi naruszenie:

1. art. 232 k.p.c. zd. 1 w zw. z art. 505³² § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 207 § 6 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie, tj. uznanie, że strona powodowa wykazała wysokość i zasadność dochodzonego przez siebie roszczenia, podczas gdy na etapie wniesienia pozwu na potwierdzenie swoich twierdzeń wskazała jedynie dowód z umowy kredytu nr (...) oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, kolejne dowody zaś przedstawiła dopiero wraz z pismem z dnia 3 września 2018 r., a zatem dowody wnioskowane i twierdzenia zawarte w tym piśmie należało uznać za spóźnione, natomiast roszczenie powinno zostać uznane za niewykazane, a powództwo oddalone w całości,

2. art. 245 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie, tj. uznanie, że dowód z ksiąg rachunkowych banku może stanowić dowód z dokumentu prywatnego w niniejszej sprawie, podczas gdy przedstawiony przez stronę powodową dokument z ksiąg rachunkowych banku jest całkowicie nieczytelny, a tym samym ani Sąd, ani żadna ze stron, nie była w stanie ocenić treści tego dokumentu, co oznacza, że dokument ten nie może stanowić dowodu tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie,

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, mającego przejaw w błędnym uznaniu, że pozwany nie zakwestionował przedstawionych przez powoda dokumentów oraz nie podważył zawartych w nich informacji, podczas gdy w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany jednoznacznie wskazał, iż kwestionuje wszelkie twierdzenia powoda i dowody przez niego przedstawione na ich poparcie, a tym samym powództwo jest całkowicie nieuzasadnione, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, a zatem winno zostać oddalone w całości;

4. art. 6 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie, przejawiające się w uznaniu, że pozwany nie zakwestionował w sposób skuteczny roszczenia powoda, podczas gdy pozwany jednoznacznie wskazał, iż kwestionuje wszelkie twierdzenia powoda i dowody przez niego przedstawione na ich poparcie, co doprowadziło do nielogicznego uznania przez Sąd, że to pozwany winien był wykazać niezasadność powództwa.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) oddalenie powództwa w całości,

a) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,

II. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów postępowania apelacyjnego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy i uznaje je za własne na podstawie art. 382 kpc. Aprobuje także rozważania poczynione na ich kanwie.

Powód, składając pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nie ma obowiązku dołączenia dowodów do pozwu, a jedynie winien je w treści pozwu powołać (art. 505³² § 1 kpc.). Wszystkie dowody istotne dla wykazania twierdzeń powoda zawartych w pozwie zostały w jego treści wymienione (umowa kredytowa, wypowiedzenie umowy).

Dowody w postaci dokumentów (umowa kredytowa, wypowiedzenie umowy, raport- zestawienie należności i spłat, zawiadomienie o powstaniu zaległości, wezwanie do zapłaty) zostały przez powoda złożone do akt sprawy przy piśmie z dnia 3 września 2018 r. ~ bez odrębnego wezwania Sądu po doręczeniu mu sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty.

Brak było podstaw do pominięcia dowodów zawnioskowanych przez powoda.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 kwietnia 2014 r. (I ACa 844/13), zgodnie z którym przepis art. 505³² § 1 kpc. nie zawiera żadnych sankcji, w szczególności sankcji w postaci prekluzji dla powoływania dowodów w (...). Po przekazaniu sprawy do rozpoznania sądowi właściwemu dopuszczalne i skuteczne jest powołanie przez powoda dowodów niezgłoszonych w pozwie wniesionym drogą elektroniczną.

Niezależnie od tego, Sąd Apelacyjny wskazuje, że podstawy do pominięcia zawnioskowanych dowodów nie mógł stanowić przepis art. 207 § 6 kpc., w sytuacji gdy złożenie dowodów przez powoda nastąpiło na etapie usuwania braków formalnych pozwu po przekazaniu sprawy z (...) do postępowania zwykłego, nie mogło więc skutkować zwłoką w rozpoznaniu sprawy.

Pozwany podniósł w niniejszym procesie przed Sądem I instancji, a następnie przed Sądem II instancji zarzuty natury formalnej, sprzeciwiając się przeprowadzaniu dowodu z dokumentów przedłożonych przez powoda. Pozwany nie zakwestionował natomiast prawdziwości tych dokumentów i wynikających z nich faktów. Wymaga przy tym podkreślenia, że poza zakwestionowaniem żądania pozwu co do zasady i wysokości oraz ogólnikowym zakwestionowaniem twierdzeń i dowodów zawartych w pozwie, pozwany nie odniósł się do poszczególnych twierdzeń powoda, zwłaszcza co do faktu zawarcia umowy kredytowej i powstałej zaległości oraz wypowiedzenia umowy. Pozwany nie odniósł się także w sposób merytoryczny do raportu obrazującego stan rozliczeń między stronami. Tego rodzaju ogólne zakwestionowanie en bloc wszystkich twierdzeń, bez odniesienia się do konkretnych faktów, o których pozwany musi posiadać wiedzę jako uczestnik zdarzeń, jest bezskuteczne jako sprzeczne z zasadą wyrażoną w art. 3 kpc. i art. 210 § 2 kpc. Brak było również po stronie pozwanego jakichkolwiek zarzutów kwestionujących merytoryczną ważność i skuteczność łączącej strony umowy kredytowej.

W tym stanie rzeczy apelacji pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385

kpc.

Mariola GłowackaAndrzej DaczyńskiRyszard Małecki

--	--	--